

~~P. III 320~~

P. III 123. 1

PH 320

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

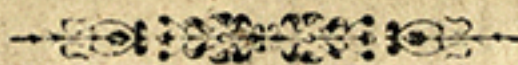
13037

СПОМЕНИК

ПОКОЈНОМ

Др. ЂОРЂУ БАСТИЋУ

1867.

У НОВОМ САДУ.

ПЛАТОНОВА КЊИГОПЕЧАТЊА.

1867.

487.

987.

1803

CHORUS

Dr. P. P. P. P.

1805

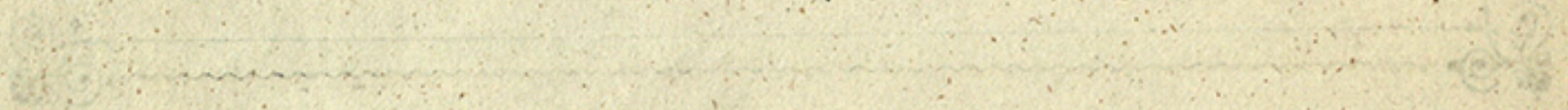
125

L. L. L. L.

L. L. L. L. L. L. L. L.

1805

205 F-17

ИЗРЕЗИ НА ПЛОЧАМА.

I.

Ђорђе Бастић, рођен 5. марта 1839. године, свршио медицине у Бечу 1866. и помажући браћи у љутој и невољној колери, подлеже јој месеца октобра 1866. у 28. години живота свог, као жртва неуморног лекарског делања свога.

Вечита му слава и хвала од нас!

СЕНТОМАШАНИ.

II.

Најдраже благо, млађани живот,
Слађану наду, једини чар,
Приноси сјајној светињи нашој,
Народу своме на олтар.

Омладина у „Зори“.

III.

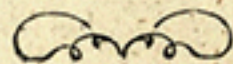
Да делом каже одавне жеље,
Како је браћи помагат' рад;
Њима је дош'о у тешкој беди
И овде изгуби живот млад. —

Омладина у „Преодници“.

IV.

Признање наше овоје, друже,
На каму овом, што ти се реже,
Награду вредну труда твог
Може ти дати само Бог.

Омладина „вачког диштрикта“.

Г О В О Р

ПРИ ПОДИЗАЊУ СПОМЕНИКА

Др. **ЂОРЂА БАСТИЋА,**

у Сентомашу, 23. августа 1867.

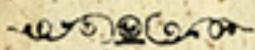
држан од

Л. Кађанског, Ђакона.

Људи, који патише, веле, да у природним, али преким и изненадним променама, има по нас таквих болова, од којих утрну сви живци и сва чувства наша. Овакових болова мало ко од нас осетио неје прошле јесени, кад оно колера немилице наше очеве и матере, браћу, сестре, сроднике и пријатеље у гроб строваљиваше, и грађанство наше тако рећи десетковаше. Какво је расположење наше тада било, то је тешко исказати, доста тога, да су с нашим боловима и сама звона на нашој цркви, ови верни и последњи практиоци сваког брата ришћанина, заглунула, ућутала, почем је страх душом и срцем нашим потресао. Из овог може поштовани збор себи слику представити, какво у нас расположење, какав метеж и замршај нашег чувства беше. Ко у овако замршеном, тужном и жалосном стању ствари с помоћу и утехом невољнима долази, тај се заиста може добротвором људства и човечности назвати. Неколико таквих добротвора дође јесенас на глас помоћи и у нашу средину, да спасу, што за спасавање беше, да орабре и подигну клонули дух добрим саветом и усрдном послугом. Први од тих добротвора, који је амо, не дошао, него на крили љубави долетео, носећи уцвелој и притиснутој браћи својој скору помоћ, јер знајући: ко брзо помаже, тај двапут помаже, беше наш пременули, али никад незаборављени брат и друг, др. Ђ. Бастић, који просвећен духом и наоружан науком, неје се плашио, нит' се кукавичлуку пре-

дао, него је хитао с утешењем, непазећи на отровну заразу, која на све стране чуда градише. И из куће у кућу ходећи, рабрећи и бадрећи свет да неочајава, у чему се је толико заборавио, да је и сам жртвом беснеће заразе постао. И заиста многи од наше браће, сродника и пријатеља само њему зафалити имају, што данас по овом белом и лепом свету ходе и уживају сладости и пријатности његове. За тако мушко, примерно понашање и пожртвовање и уједно за тако ревновање у позиву свом, заслужио је наш брат, Ђорђе, од сваког особито поштовање и признавање, које би њему, да је данас у животу, највећа дика и понос била; но кад удес другчије хтеде, и кад зла срећа, у свом немилом грозovitом хуку, од више стотина других жртава недаде се уставити, док и њега непонесе, незанесе у вечито страховито — непело: то принесимо ово поштовање и признавање, које је он у нас заслужио, на његовог високопоштованог оца и љубљену честиту породицу, које породице и брат Ђорђе једна најкитнастија грана беше. Но ми се неискуписмо овде по дужности, да поштовање и признавање одајемо, него се по љубави према умрлом, која нас с њиме и за живота везаше, овде састасмо, да му у духу и срцу нашем давно подигнути споменик, видним знаком обележимо, над којим ће наша љубав да се вије, и њега дуго, дуго од времените злости и пакости чува и заклања. Допустите, браћо и господо, да с ћутањем пређем, шта др. Ђ. Бастић омладини, шта народу беше, и шта омладина, и шта народ у њему изгуби, јер свима вама ово је тако, ако не и боље од мене познато, и јер о овом његова браћа у Бечу при спомену његову више рекоше, него што се овде рећи може; допустите такође да с ћутањем пређем и неспомињем читуљу наших младих Срба, који у пуној снази својој, кад би народу, у овако важном добу и времену, њихова уједињена снага и способ, много вредила и користила, напречац преминуше и поумираше, оставивши за собом свој и онако у сваку руку страдајући народ, да осим свога худог стања и несреће, још за њима тужи и нариче, јер о свему овом моја ојађена и тугујућа душа неможе данас беседити. Јест, браћо и господо! неможе се онде беседити, где нас са свију страна страва подилази, видећи, да нам је све на коцки, и да све изгубити можемо, што нам је још мило и драго, чега се с тим више бојати имамо, кад нам овакови чувари и браниоци наше среће и напретка тако нагло умиреду, јер ово мало, што наш народ данас још честитог у животу има, неје довољно, да нам само унутарњи раздор угуши, који се је злом срећом код нас овековечио. И тако се нашем народу снага са свију страна подсеца; и тако се нашем народу скоро неће сунце указати,

да нас оживи дуготрајућим, вечитим животом, да нам очеличи груд, која ће сваком непријатељу, да и самој смрти пркосити, и да нас освети, да сви један за другога као браћа живимо, и сви сложено нашу народну личност, ову јединицу као зеницу ока чувамо и бранимо. Оваковим сунцем до данас мало Србчића загрејано беше, што је већ по себи жалостно и тужно, а што тугу повећава, то је што се у тој малини и наш брат Ђорђе налазаше, што посведочи својом ревношћу и пожртвовањем, прегоревајући себе да друге спасе и заклони. Но ми смо већ такве лоше среће, да се скоро и на сунцу слободно грејати неможемо, а камоли да се у средини нашој таки тићи гњезде, који би нам узор, заклон и обрана, како на дивану, тако и мегдану били, и нас повели тамо, куд давно срећни народи греде. Да оваковим тићем у нашем народу и сама природа вита крила ломи и њих упропашћује, а тим народ у заблуду и очајање доводи. И с овим нека је доста овом приликом речено, јер ојађена душа данас би ваздан знала све нове и нове јаде сновати и успоређивати замршена и испрекрштана чувства и осећања, која нам срца притискују, и која бујном снагом на видело теже, да буду што вернији сведоци и учесници при подизању споменика нашем брату Ђорђу. А теби брате, Ђорђе, сви из срца велимо, да примиш од нас то уверење, да неје ово последњи пут, што те се браћа сећају, него да ће нас љубав почешће до гроба твога изводити, на коме ћемо да проспемо обилате сузе братства и искрена пријатељства, а из тих суза поникнуће у пролеће цвеће, које ће после сваког лета, да цвати и мирише, те мимопролазећим казује: како тебе браћа никад, никад заборавит' неће!

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р19Ср III 123.1